

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: H. S.**, zastoupen JUDr. Pavlem Bugárem, advokátem, se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 7 Az 3/2004 - 28 ze dne 6. 8. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Pavlu Bugárovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM - 6862/VL - 11 - P08 - 2001 ze dne 28. 11. 2003, kterým bylo rozhodnuto, že účastník řízení nesplňuje důvody udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel především namítá, že Městský soud v Praze posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem. Dále uvádí, že shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu a v projednání věci u městského soudu, který podle názoru stěžovatele projednal věc v rozporu se zákonem o azylu.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Současně požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, což odůvodnil tím, že má obavu z návratu do Arménie, kde mu podle jeho mínění hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů, a dále porušením právních předpisů ze strany příslušných orgánů, které rozhodovaly o jeho žádosti o azylu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že se ke kasační stížnosti vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat a odkázal na obsah správního spisu; k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neshledává důvody.

Nejvyšší správní soud z předloženého správního spisu zjistil, že stěžovatel podal návrh na zahájení řízení o udělení azylu dne 17. 7. 2001. V této žádosti a při pohovoru, který s ním byl proveden 14. 10. 2002, uvedl, že svoji vlast – Arménii opustil dne 10. 7. 2001 z důvodu potíží se členy mafie, kteří na něm vymáhali peníze. V zemi původu od roku 1996 vlastnil obchod s potravinami. Členové mafie na něm opakovaně požadovali peníze, které jim odmítl dát. To bylo příčinou fyzického napadení, v jehož důsledku měl zdravotní potíže a bylo mu vyhrožováno, že bude ublíženo jeho dětem. Tato situace se opakovala. Stěžovatel se v této věci se žádostí o pomoc na žádný kompetentní orgán neobrátil, neboť si chtěl své potíže řešit sám, což se mu nepodařilo. Otevřel si obchod na jiném místě, ale celá situace se opakovala a následně obdržel rozhodnutí daňového úřadu, na základě kterého byl obchod uzavřen z důvodu nepřiznání zisku a byla mu uložena pokuta. Ani v tomto případě se na státní orgány se žádostí o pomoc neobrátil, a poté proto odjel do České republiky po předchozím šestiměsíčním pobytu na vesnici. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 28. 11. 2003, č. j. OAM - 6862/VL - 11 - P08 - 2001, rozhodlo o neudělení azylu z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Ze soudního spisu Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel následně podal žalobu, v níž namítl, že správní orgán porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v platném znění, a dále uvedl, že má za to, že v plném rozsahu splňuje požadavky § 12 písm. b) zákona o azylu. Kromě procesních pochybení dále namítal, že v zemi jeho původu jsou byrokracie, vládní struktury i veřejný život zkorumpované, existují zde klany mafie. V oblasti náboženství je dominantní skupinou Arménská apoštolská církev. Ostatní náboženské skupiny jsou zákonem omezovány, přestože je ústavou zaručena náboženská svoboda. Stěžovatel je křesťanského náboženského vyznání, a proto měl problémy. Městský soud žalobu rozsudkem ze dne 6. 8. 2004, č. j. 7 Az 3/2004 - 28, zamítl jako nedůvodnou, když vyšel z toho, že jediný rozhodovací důvod napadeného správního rozhodnutí stěžovatel nezpochybnil, a tudíž jeho žaloba nemohla být úspěšná.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabírat nejprve z hlediska její přípustnosti. Pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně.

Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. je možno kasační stížnost podat pouze z vymezených důvodů, přičemž důvod, o který kasační stížnost opírá, musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést (§ 106 s. ř. s.). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (v daném případě kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Na jedné straně tedy sice

postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil. Na straně druhé ale nepostačí, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze ocituje některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., ale nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil.

V daném případě správní orgán rozhodl o neudělení azylu z důvodu nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Městský soud žalobu stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel tak měl v podané kasační stížnosti zpochybňovat správnost závěru krajského soudu o zamítnutí žaloby pro nesplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a nevztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona, neboť pouze z tohoto pohledu byla věc správním orgánem a krajským soudem posuzována. Jen k tomu bylo možno upínat důvody kasační stížnosti, neboť ty vždy musejí odrážet rozhodnutí soudu; takovéto důvody však stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl.

Kasační stížnost není ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná a Nejvyšší správní soud ji proto jako nepřípustnou odmítl (§ 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Za těchto okolností pozbylo na významu rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl usnesením Městského soudu v Praze č. j. 7 Az 3/2004 - 43 ze dne 6. 1. 2005 pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje za zastupování a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Protože v dané věci nebyly provedeny ustanoveným advokátem žádné úkony, jak vyplývá z obsahu soudního spisu, a nebyly tak naplněny zákonné předpoklady pro přiznání odměny ve smyslu platné právní úpravy dané vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, bylo rozhodnuto, že ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Pavlu Bugárovi, se nepřiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti, jak uvedeno v bodě III. výroku tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

